

tarlust, ja wågge kidame, agga ei
mitte ükspäiniš suu ja sannaga, waid
fa tde ja tegguudega. Jummal armastab
üht röömsat andjat, ütleb Paulus, ja kes
Jummala armu, heldust, tarlust ja wåg-
ge nenda kulutab, et ta waeste peale armu
heidab, nende palvet, kes temma jurest
abbi otsivad, heldeste kuleb; head nou
neile annab, kes jo monda asjata katsu-
nud ja kelle nou nuid ennam ei hakka; ja
kes omma surema jouga teiste nrkust
toetab: se on tdeste se römus andja,
sedda Jummal armastab, ja kes õigel
visil Loja armu ja heldust kidab, ja
temma tarkust ja wågge ülle keige as-
jade sureks peab. Innimene kütvab; agga
Jummal annab leikust. Sellepärrast ütleb
Paulus etteloetud epistlis: Jummal on
wåggew keik armu rohkesti teile andma,
et teie ifka keikis keigega rahul ja roh-

fed woite olla keige hea tdele. Et ta
sedda fa sell surwel ja suggisel teinud
ja omma kalli leikuse: andidega meid rö-
mustand; selle eest peame tedda kiitma
ja tännama, ja sedda tännast pühha selle
viisiga pühhaks piddama, et ennast tem-
ma ette allandame ja ütleme: temma
arm on meie salvesid tätnud, temma
heldus meile leiba andnud, temma tar-
kus meie ja meie lomade ette murret
kandnud, ja temma wåggi meid monne
kahjo eest hoidnud, mis kartsime, ja
monda häddha meist ärra pöernud, mis
jo enneste peale någgime tullewad.

Se eest on nuid meie kohhus, nen-
daks kuida ütsin, Jummalat kita, tän-
nada ja temma sanna kuulda; et küll
üks ja tdiie kaebab, ja peab kaebama,
sest et temma ei leikand, mis temma lo-
tis leikada, egga sanud sedda ennesele